

De Lokeend

Gazet van Antwerpen
Citta Metropool
18 juni 2016

CittA
Stadsmagazine bij
GAZET VAN ANTWERPEN

Vaag van gehoord, misschien wel met naam enigszins bekend. Maar niet meer dan dat. Ze zijn er in overvloed: de voor de grote massa verborgen parels van de stad. Vandaar deze reeks.

Verborgen PARELS

De mooie voorgevel van het pand in de Generaal Belliardstraat.

FEESTEN

in een oud pakhuis

Het was de liefde voor de stad die Rita Van Pelt en haar man Dirk Boumans in de jaren tachtig naar Antwerpen bracht. Hier vonden ze dan ook hun droomhuis: een oud pakhuis dat ze volledig restaureerden en een nieuw leven gaven als feestzaal De Lokeend. Dertig jaar later zijn ze klaar om de fakkel door te geven aan hun zoon Maximiliaan.

Tekst: Sandra Gasten Foto's: Patrick De Roo

Een monumentaal herenhuis annex pakhuis van bijna 150 jaar oud. Daarin ontvangen Rita Van Pelt en haar man Dirk Boumans al dertig jaar hun gasten voor een etentje of feest in een huiselijke sfeer. Het prachtige pand in de Generaal Belliardstraat ligt vlak over de voormalige site van het gesloopte Zeemanshuis en tussen de Oude Leeuwenrui en de Paardenmarkt in. Eens binnen kom je terecht in een oase van rust, een echte verborgen parel in het centrum van de stad. "Komen wij ook in de reeks *Verborgen Parels* van *Citta*? Dan komt ons huis in de reeks van het Rockoxhuis en de AMUZ-kerk te staan?", vraagt Rita Van Pelt als we haar contacteren.

Jawel. De Lokeend verdient wel degelijk een plaatsje tussen die bekende gebouwen in de stad. Het herenhuis is dan misschien niet zo monumentaal, maar het koppel heeft er een prachtig pand van gemaakt. "Wij woonden vroeger in Kalmthout, maar wilden doodgraag in de stad komen wonen. In Kalmthout waren de woningen in die tijd verschrikkelijk duur, in de stad waren ze veel goedkoper. Mijn man is kunstenaar en dus zochten we iets met een atelier aan. Dit huis was het eerste gebouw dat we gingen bezichtigen en het beviel ons meteen." Niet zo goedkoop voor die tijd, maar het bleek een goede investering. "Toen we het in 1983 kochten, zag het er wel helemaal anders uit dan nu", vertelt Rita. "We hebben alles moeten vernieuwen: waterleiding, elektriciteit, verwarming... Maar het was niet bouwvallig. Er viel iets van te maken. Het is wel een project van jaren geweest. In die tijd hadden

Dirk maakte samen met kunstsmid en vriend Carl Muylle de gigantische koepel boven deze ruimte die de verbinding vormt tussen de feestzaal en de binnenplaats.

“Het spoorweggetje deed dienst om de goederen naar het pakhuis te verplaatsen”

Rita en Dirk kochten het pand in 1983.

30

we niet veel geld, dus het moest allemaal stap voor stap gebeuren.”

Gastentafels

Tijd om even binnen te kijken. Boven de hoge, grijze poort hangt een smeedijzeren bol met twee eendjes in, diertjes die je heren der in de woning nog ziet opduiken. Daarnaast is de toegangsdeur, waar je aanbelt aan zo'n authentieke klepelbel. In de inkomhal staan nog de authentieke deuren uit de negentiende eeuw. Een sierlijke houten trap leidt naar de bovenverdiepingen. “We hebben altijd op de eerste verdieping gewoond”, zegt ze. “De benedenzaal, waar nu een van de feestzalen is, werd toen nog niet gebruikt. Het is pas na een aantal jaren dat die zaal in gebruik werd genomen.”

En dat is precies dertig jaar geleden. “Ik heb altijd enorm van koken gehouden en in die tijd werkte ik weleens als traiteur voor familie of vrienden. En zo is het idee ontstaan om hier gastentafels te organiseren. Aanvankelijk was dat voor familie en vrienden, maar na een tijd brachten die hun vrienden

mee en van het een kwam het ander. Na een tijdje is het een feestzaal geworden en hebben we ze de naam De Lokeend gegeven. “Die naam was een idee van Dirk. We hadden enkele mooie oude ‘lokeenden’ in ons bezit. Het is een gemakkelijke naam, en toch weinig bekend bij ons. Veel mensen weten zelfs niet wat een lokeend is. Bovendien heeft een eend een vriendelijke uitdrukking en wordt er in het Schipperskwartier nogal wat ‘gelokt.’” Wie het wil weten: een lokeend is een nagemaakte eend die bij eendenkooien werd gezet om eenden te vangen. Intussen is er zowel beneden als boven een goed uitgeruste keuken, maar in de jaren tachtig was dat nog niet het geval. “Ik kookte alles nog in onze eigen keuken op de eerste verdieping. De diner-tjes deden we dan in de zaal beneden, ook al lag er in het begin nog geen centrale verwarming. Er stond wel een stoof om de ruimte te verwarmen. De mensen die dan aan de goede kant zaten, hadden het toen wat warmer (lacht). Als het natuurlijk echt vroom buiten, probeerden we het diner naar een andere datum te verplaatsen. Al konden we dat niet altijd goed voorzien.”

De gigantische tafel voor zo'n dertig personen staat vandaag al mooi gedekt. Er komt straks een groep familieleden die een jubileum komt vieren. Gere-

geld komen er ook groepen langs die een culinaire wandeling door de stad maken of er worden geboortefeesten of verjaardagen in het pand gevierd. “De zaal is intussen bekend bij enkele Antwerpse verenigingen, zoals het Koninklijk Ballet van Vlaanderen, de Universiteit Antwerpen, de Zilveren Passer en de serviceclubs. We kregen ook al heel wat bekende Vlamingen over de vloer, zoals kunstenaar Wilfried Pas, die een vriend van mijn man is, of schrijver Hugo Claus enkele jaren geleden. De meesten kennen ons alleszins dankzij mond-tot-mondreclame”, zegt Rita.

Oude spoorrails

Op de ruime groene binnenplaats zie je tussen de kasseien op de grond nog oude spoorrails liggen. Die zijn een restant van de lange geschiedenis van het gebouw. “Het pand is altijd een pakhuis geweest”, vertelt Rita, die zelf nog stadsgids is geweest. Ze toont ons een oude kaart van Antwerpen uit 1848, waarop ze het perceel van haar huis heeft aangeduid. “Op dit plan zie je nog duidelijk de Falconkazernes, die er tot in 1940 was gevestigd. Die kazernes stonden op de vroegere grondvesten van het Falcontinnenklooster. Na de Franse Revolutie hebben de Fransen dat klooster afgebroken en is er hier een kazernes gekomen. Napoleon vond ook dat de vlieten moesten verdwijnen voor de dokken, het latere Bonaparte- en Willemdok.”

De Generaal Belliardstraat is in 1830 aangelegd als verbindingsweg tussen die dokken, waar de schepen toekwamen, en de Stadswaag, waar de goederen gewogen moesten worden en belastingen werden vastgelegd. “In onze straat lagen percelen die bebouwd moesten worden. In 1832 is zo de aanvraag voor dit huis gebeurd. Eerst was er een klein pakhuis en in 1880 is het verder uitgebreid. Vandaar dit spoorweggetje dat dienstdeed om de goederen naar het pakhuis, achter de binnenplaats, te verplaatsen.”

Een beetje Provence

De binnenplaats heeft veel weg van een terrasje in de Provence, met hoge muren vol klimop en een blauwe regen, bloembakken, een ijzeren koepel met wijnranken en gietijzeren tuinmeubeltjes. “Vroeger was de binnenplaats volledig overdekt”,

Kader links: Het enorme huis kwam in de vorige eeuw in handen van de familie Gerharz-Delvaux die hier paardenstallen had.

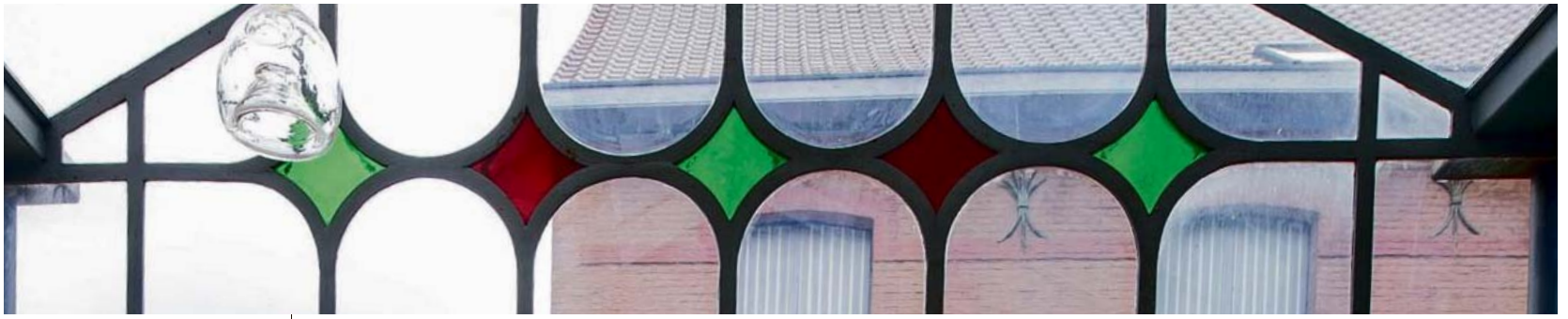

Links: Dirk bij de katrol waarmee destijds de goederen naar boven gehesen.

Aan de achterzijde van het gebouw maakte Dirk zelf de overdekte glazen balkons, in overeenstemming met de stijl van de rest van het pand.

Links:
Caroline en
Maximiliaan
staan in de
keuken achter de
kookpotten.

Rechts:
De feestzaal met
de feesttafel voor
dertig personen.

beschrijft Rita. “Mijn man heeft er het dak afgehaald en er een doorzichtige koepel op geplaatst. Aan een muur van het vroegere pakhuis hangt nog een takel met katrolblok, waarmee de goederen naar boven werden gehesen of werden neergelaten. En beneden is er nog een geweldige kelder. In de jaren twintig van de vorige eeuw is het huis in handen gekomen van de familie Gerharz-Delvaux, die hier onder meer paardenstallen had.”

Op de binnenplaats heb je ook zicht op de overdekte terrassen aan de achterzijde van het gebouw. “Na de Tweede Wereldoorlog werd het huis in appartementen verdeeld. Er was in die tijd veel nood aan woningen. Toen we het kochten, zag je boven nog de dichtgemaakte balkons, waar zich onder meer de badkamers bevonden. Mijn man heeft die platen er afgehaald en er glazen ramen ingezet.”

Een hele verbetering. De lichte balkons lijken gewoon bij het huis te horen, hoewel ze er pas in de jaren tachtig zijn opgezet. Rita’s man Dirk heeft ook ijzeren deuren gemaakt, volgens de patronen van de oorspronkelijke deuren in de inkomhal. Dat is ook de charme van het hele huis: hoewel het niet volledig authentiek is, is hij erin geslaagd om het in de oorspronkelijke stijl te restaureren. Zo heeft hij ook een gigantische koepel gemaakt voor een ruimte die de verbinding vormt tussen de feestzaal beneden en de binnenplaats, met de hulp van kunstsmid en vriend Carl Muylle. Dat de man creatief is, zien we in de hele inrichting van het huis. Van de tegelvloeren tot de deuren, Dirk heeft er de hand in gehad. Overal hangen ook zijn schilderijen, wat het huis een heel persoonlijke touch geeft.

Opvolging verzekerd

Via de trap in het achtergelegen pakhuis, waar je nog de twee luiken ziet waarlangs de goederen

*“Als kind diende ik hier al in de zaak op, samen met mijn broer”
zoon Maximiliaan*

in de kelder werden gelaten, kom je in de grotere feestzaal terecht. Hier kunnen zo’n honderd gasten zitten. Ook de keuken is er gelegen, waar tegenwoordig niet meer Rita zelf maar haar zoon Maximiliaan achter de kookpotten staat. “Als kind was ik hier al aan het opdienen in de zaak, samen met mijn broer”, vertelt hij. “Eerst hadden we alleen de feestzaal beneden en was de keuken nog op de bovenste verdieping gelegen. Dat betekende heel wat trappen lopen met bordjes in de hand (*lacht*). Uiteindelijk ben ik een opleiding hotelmanagement gaan volgen en ben ik stilaan in de keuken terechtgekomen. Ik ben er dus een beetje ingerold. Het is eigenlijk door mijn komst dat de zaak is uitgebreid.”

Sinds januari is Caroline Van Cauwenberghe erbij gekomen. “Ik kende Max al jaren en ben hem toevallig tegengekomen toen ik professioneel een nieuwe richting wou uitgaan”, vertelt ze. “We hebben eerst eventjes proefgedraaid, maar zijn er nu al enkele maanden samen ingevlogen.” En blijft het allemaal bij hetzelfde in de toekomst? “Dat weten we nog niet. De huidige formule werkt alleszins goed, dus is er voorlopig geen reden om te veranderen. En wat de toekomst brengt, dat zien we dan nog wel.” ■

INFO:
De Lokeend
Generaal
Belliardstraat 11
2000 Antwerpen
03-231.80.16
www.lokeend.be

De Lokeend

Generaal Belliardstraat, 11
2000 Antwerpen

Tel. 03 231 80 16
E-mail: info@lokeend.be